

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/122/2017
Identifikačné číslo spisu:	7213225546
Dátum vydania rozhodnutia:	23.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7213225546.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Z., bytom Q., zastúpený obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Štefan Prevozňák s. r. o., so sídlom Kukučínova 23, 040 01 Košice, IČO: 47 232 439, v mene ktorej koná konateľ a advokát: JUDr. Štefan Prevozňák, proti žalovanému: B., bytom B., zastúpený JUDr. Marianou Lechmanovou, advokátkou so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, o vydanie nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20 C 184/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. augusta 2016 sp. zn. 11 Co 341/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. marca 2015 č. k. 20 C 184/2013-100 uložil žalovanému povinnosť vydat' - vypratať nehnuteľnosť, časť parcely EN č. XXXX, zameranú geometrickým plánom č. XX/XXXX, a to parcely registra „C“ č. XXXX/XX - záhrada o výmere 220 m², parc. r. XXXX/XXX., zast. plocha o výmere 25 m² a parc. č. XXXX/XXX - zast. plocha o výmere 25 m², odstrániť zrub, č. súp. XXXX na parcele č. XXXX/XXX a ďalšie stavby do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil aj povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalobca je vlastníkom spornej nehnuteľnosti, ktorú žalovaný bez právneho titulu fakticky užíva, preto žalobe v celom rozsahu vyhovel. Na základe listinných dôkazov podľa neho vyplýva jednoznačný skutkový záver, že sporné nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, ktoré žalovaný užíval v zmysle uzavretej dohody so ZO SZZ Kamenný potok, nie sú súčasťou záhradkárskej osady, a preto aplikácia zákona č. 64/1997 Z.z. na uvedený prejednávany prípad nie je možná. Konštatoval, že v danom prípade je žalobca vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, čo medzi účastníkmi konania sporné ani nebolo, ale neuskutočňoval faktickú stránku držby, nakoľko nemal nehnuteľnosť vo svojej faktickej moci. Žalovaný, ktorý mal vo faktickej moci spornú nehnuteľnosť však nie je oprávneným držiteľom tejto nehnuteľnosti, čo si podľa súdu prvej

inštancie bol aj vedomý, a pokiaľ uzatváral so Slovenským záhradkárskym zväzom dohodu o dočasnom užívaní, ďalšími listinnými dôkazmi bolo preukázané, že táto organizácia nemala oprávnenie užívať spornú nehnuteľnosť, nakoľko táto jej zmluvou uzavretou medzi ŠM vo Veľkej Ide a Slovenským ovocinárskym a záhradkárskym zväzom ZO Kamenný potok I zo 6. júla 1999 nikdy nebola daná. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca všetky podmienky úspešnej indikačnej žaloby splnil.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 31. augusta 2016 sp. zn. 11 Co 341/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vo veci samej potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd uviedol, že po preskúmaní sporu v rozsahu a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanom prípade odvolacie dôvody uplatnené odvolateľom nie sú dôvodné. Odvolací súd sa stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie i s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukázal. Konštatoval, že rozhodnutiu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193, 194 a § 205 CSP (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie podľa v tom čase účinných ust. § 133 až § 135 O.s.p.), alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala z následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, pretože by nič nemenili na zistenom skutkovom stave, z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd mal z vykonaného dokazovania za nesporné, že stavba postavená žalovaným v čase, keď nemal žiaden právny titul k užívaniu pozemku, stojí na parcele vlastnícky patriacej žalobcovi a bráni mu v jej ďalšom plnohodnotnom užívaní. Správny je podľa odvolacieho súdu záver súdu prvej inštancie, pokiaľ žalobe vyhovel, pretože v konaní bolo nesporne zistené, že žalobca je vlastníkom spornej nehnuteľnosti. Dohodu o prenechaní nehnuteľnosti na dočasné užívanie uzavrel žalovaný so Slovenským zväzom záhradkárov, základnou organizáciou Kamenný potok I Košice Myslava 15. januára 1999 na dobu do roku 2001. Žalovaný ohlásil drobnú stavbu - plechový prístrešok stavebnému úradu 10. júla 2002 a 8. januára 2003 mu ohlásil drobnú stavbu - drevený zrub, proti ktorým stavebný úrad nemal námietky. Pokiaľ ide o drobnú stavbu - drevený zrub, tento mal mať rozlohu cca 24 m² a mal byť položený na paneloch. 1. januára 2006 uzavrel žalovaný so SZZZ, základnou organizáciou Kamenný potok I Košice Myslava zmluvu o prenechaní spornej nehnuteľnosti na dočasné užívanie na dobu neurčitú. Z toho je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že v čase, keď žalovaný ohlásil drobné stavby, nemal k spornej nehnuteľnosti uzavretú žiadnu dohodu (zmluvu) o prenechaní dočasného užívania, pretože prvá dohoda bola len do roka 2001 a druhá zmluva bola uzavretá až v roku 2006, nie je preto podľa odvolacieho súdu jasný právny titul, na základe ktorého žalovaný spornú parcelu užíval v čase realizácie drobných stavieb, a preto je otázna dobromyseľnosť pri ich stavbe. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že súd nevypočul ním navrhovaného svedka a nevykonal znalecké dokazovanie na určenie hodnoty dreveného zrubu, odvolací súd dodáva, že súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná a nie je povinnosťou súdu vykonať všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy. Z listinných dôkazov je jednoznačné, že drevený zrub je drobnou stavbou, položený na paneloch, o rozlohe 24 m², teda rozsahom zastavaného pozemku ide o menšiu stavbu, ktorá neslúži na trvalé bývanie žalovaného, resp. členov jeho rodiny. Odvolací súd sa preto nestotožňuje s názorom žalovaného, že drevený zrub má vyššiu hodnotu ako pozemok, na ktorom je postavený.

3. Žalovaný proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie s tým, že dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a je nesprávny. Namietla, že súd prvej inštancie aj odvolací súd dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne rozhodnutia súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že vykonanie dôkazov navrhnutých žalovaným by nemohlo ovplyvniť výsledok sporu. Žalovaný má za to, že súd mu nesprávnym úradným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal aj na to, že žaloba je v rozpore s dobrými mravmi, žalovaný staval stavbu dobromyseľne na pozemku, vedel sa preukázať užívacím právom k pozemku, a v zmysle platnej judikatúry o neoprávnenú stavbu ide vtedy, ak niekto stavia stavbu bez toho, aby mu svedčil titul užívania nehnuteľnosti. Namietal, že pokiaľ žalobca udáva, že o stavbe žalovaného vedel, mal podať návrh na súd skôr, teda už v roku 2003, keď tvrdí, že v čase začatia výstavby žalovaného navštívil a tvrdil mu, že je vlastníkom. K podaniu návrhu na začatie konania však zo strany žalobcu nedošlo, keďže sa zrejme chcel obohatiť na stavbe - drevenom zrubu, ktorý staval žalovaný, ako aj na rekultivácii pozemku, ktorú žalovaný uskutočnil. Ďalej namietal, že súdy absolútne nezvážili, či nejde o šikanózne výkon práva zo strany žalobcu. Na základe uvedeného žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie zrušiť. Zároveň sa domáhal odloženia vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol nedôvodné dovolanie žalovaného zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) predovšetkým nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovoláním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; na mieste je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

10. Nadalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho

pripadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

17. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a zároveň namieta nesprávne právne posúdenie veci (poznámka odvolacieho súdu: § 432 ods. 1 CSP). Neuvádza však, aké nesprávne právne posúdenie má na mysli v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, keď namieta, že súdy dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutia súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia.

18. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

19. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v

zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

20. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

21. Trojčlenný senát 7 C najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalovaného len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jej dovolania z hľadiska § 421 CSP).

22. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

23. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a I Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

25. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

26. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

27. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

28. Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

29. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

30. Dovolací súd k námietke žalovaného o tom, že súdy nezvážili, či nejde o šikanózný výkon práva poznamenáva, že odvolací súd sa zaoberal aj touto námietkou, keď uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že drevený zrub má vyššiu hodnotu ako pozemok, na ktorom je postavený a že drevený zrub je drobnou stavbou, položený na paneloch a ide o menšiu stavbu, ktorá neslúži na trvalé bývanie žalovaného, resp. členov jeho rodiny. Rovnako sa zaoberal aj dobromyseľnosťou, resp. nedobromyseľnosťou žalovaného pri stavbe drobných stavieb.

31. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

32. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

33. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

34. Odvolací súd tým, že nenariadil znalecké dokazovanie, ktoré navrhoval žalovaný s odôvodnením, že výsluch ním navrhovaného svedka mohol dosvedčiť jeho dobromyseľnosť a užívanie pozemku na základe právneho titulu od roku 2001, neznemožnil realizáciu procesných oprávnení žalovaného, nakoľko najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných

dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

35. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

36. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

37. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.